

ESTICA
A. 5085

4.

9
1068

Lectorum principibus, Academiae hujus nutritiis, diligenti-
am & acumen tuum ipsae UH Arites commendabunt: omnes
Academiae procures labores tuos sollicita valdeq; anxiam ca-
râ prædicabunt, frequentia illa tanta, quantam meminisse
in hoc Auditorio non videor, virtutum tuarum præconia
omnes terrarum oras effundet, omnes illorum familiares æ-
ternâ memoriâ nomen tuum gratissimè prosequuntur. Imò
verò statuas tibi immortales non in cippis & lapidibus, sed
in animis suis perpetuò positas relinquent. Hæc igitur.
Hermanne Kirchnere, ab omnibus tibi festa gratulatio &
collaudatio parata est, si ardentissimæ studiosorum volunta-
ti indulseris; teque ideo per eloquentiæ ipsius majestatem
ad istam utilitatis illorum gloriosam palmam augendum ad-
hortor, tibiq; ad immensæ laudis possessionem comparandum
adeundumque à Deo Opt: Max: longissimam & omnibus
omnium bonorum generibus affluentissimam vitam compre-
cor, vehementerq; contendo, ut in publico hoc literatissi-
morum hominum conventu plenissimè signi-

fices, quid sibi de te polliceri debe-

as. *Unica præclaræ facult.*

hac ex tis studiosi.

& umbr

ublicum.

I X L

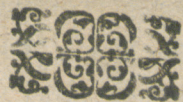
JOHANNIS LOCCENII
Historiar. Professoris.

ORATIO
FUNEBRIS:

HABITA IN EXEQUIIS
Clarissimi ac Eximij Viri,

JOANNIS SIMONII
SKYTTIANI ORATO-
RIÆ PROFESSORIS IN RE-
giâ Upsal. Acad.

Ad diem XXIX. Majj. clc Ioc XXVII.
Accedunt Amicorum Epicedia..

UPSALIÆ.

Excudebat ESCHILLUS MATTHIÆ, Anno
M.DC. XXVII.

IOANNIS LOCCENII
ORATIO FVNEBRIS

dicta honori & memoriae

Clarissimi atq; eximij viri

IOHANNIS SIMONII.

Magnifice Domine prorektor, Illustres & Generosi Dn. Barones, Reverendi, Excellentissimi & clarissimi Domini professores ac collega, Nobilissimi Doctissimi & Ornatissimi Domini Studiosi.

Præstantium Virorum & virtutis famam insigni-
um vitam vitæq; exitum publicè laudare, & viven-
tium illecebra est, & ipsis mortuis innocens vir-
tutis suffragium, ac testimonium perhibet incor-
ruptum: ita ut non tantum eos vixisse, quod cum
omnibus commune habent, sed & rectè vixisse, quæ
eorum laus propria est, nec inutiles mundi incolas
fuisse, cunctis pateat. Et quidem supremi hono-
ris officium persolvimus beato nostro Seni, iusti do-
loris significatione affectum nostrum defuncti ma-
nibus commodantes. Aet quod maxime in
deco funeris

Calixtus ^{quod maxime decus rone-}
ris auxit, vir Illustris ac Magnificentissimus huius
Academiae Cancellarius praesentia sua cohonestare
illud, non inferius dignitate sua ac honorum splen-
dore duxit, ut sic omnes pietatis erga vivum & de-
functum numeros impleret. Itaque restare iam ni-
hil videbatur ad ornandas amplius exequias illas,
nisi ut in hoc loco, ubi vox tanti viri ante audita est,
nunc quoque laus eius audiretur: idque deberi defun-
cti meritis censebatur, ut unus in medium proce-
dens, quasi publico totius Auditorij ore loqueretur,
& memoriam pij nostri Senis grata recordatione
celebraret. Id muneris cum mihi ab Amplissimo: Se-
natu Academico iam fuerit impositum, non potui
quidem illius auctoritatem defugere, nec volui
tam pium officium amicitiae, quae mihi familiariter
heu quondam intercessit (mallem dicere interce-
dit) cum Domino collega meo nuper exoptatissi-
mo, nunc pie defuncto, denegare. Sed insignis
Oratoris laudes quomodo digno sermone possent
adaequari, hoc verò me sollicitum habebat. Nam
opis meae si id esse affirmarem, plane temerariae sto-
liditatis & arrogantiae culpam non effugerem, &
hoc meritò: cum facile sciam, ad SIMONIUM
dignè laudandum opus esse SIMONIO. Tum
& animus mærore confusus non liberum meditan-
di repperit (patium, praesertim in hoc temporis di re-
angustia, quâ

stia, quâ me circumscriptum esse sentiebam. Et
tamen impraesentiarum mihi publice verba facien-
da esse video, ac dicendum aliquid (hæc enim scio
vos à me expectare) de viri clarissimi IOANNIS
SIMONII vitæ curriculo à carceribus, ut loqui-
mur, ad extremam usque metam decurso, id quod &
praesens ratio postulat, & ordo dictionis iubet, quæ
si non respondeat expectationi illustris, nobilissimi
ac ornatissimi huius confessus, nec defuncti meri-
tis, venia mihi, Auditores, apud vos parata erit,
quod potius dicendi vim ac copiam, quam affectum
in me desiderari voluerim.

Est Burgum vetus quædam urbs in Episcopa-
tu Magdeburgensi non procul ab Albi sita, quæ li-
cet non accedat ad splendorem ampliarum qua-
rundam Germaniae urbium, tamen minima omni-
um non est: & superioribus quoque annis nobilitata
est impressione hostium externorum, quam fortiter
non tantum sustinuit sed & disiecit. In hac urbe
natus est clarissimus noster senex anno 1565. a. d.
27. Augusti, & quidem ex honesti nominis ac spe-
ctatae probitatis parentibus. Pater ipsi fuit vir Re-
verendus Dn. Ioachimus SIMONIUS, Pastor pri-
mò Ecclesiae Burgensis, dein Neohaldensiebiensis,
qui quam assiduam, quam fidelem Dei ministrum
egerit, vel inde colligi A 2 potest, quod ege-
per totos ferme sexaginta

me sexaginta annos in Dei vineâ laboravit. Ma-
ter fuit Anna consulis IOANNIS VVILLE-
MANNI præcipuæ apud Burgenſes dignationis vi-
ri filia. Hi ipſius Parentes filium non ad delicias &
inania pueritiæ oblectamenta molliter eduxerunt,
non in licentiæ vel nequitiarum ludo exercuerunt,
quas sæpe diſcunt rudes puerorum animi nimis in-
dulgenter habiti, antequam ſciant eſſe nequitiæ,
ſed præclaris vitæ inſtitutis pueri mentem alias ſe-
quacem aſuefecerunt, iſſe ſtudijs imbuï curarunt,
quorum tenera ætas capax eſſe ſolet. Iam in ipſo
puero non obſcura ſe dabant indicia, quantus olim
futurus eſſet: & quam fælix ingenium in tantillo
corpore iam tum habitaret. Traditus enim in diſci-
plinam Præceptoribus ſcholæ patriæ tantos fecit
progreſſus ſtudiorum etiam in primâ ætate, ut poſt
hauſta pietatis præcepta, non tantum linguam lati-
nam, ſed & elementa Græcæ, nec tantum Græcæ,
ſed & Hebrææ feliciter addiſceret: & hinc ad alia
ſtudia, quæ in illam ætatem cadere poterant, dimiſ-
ſus, ea tantâ animi alacritate, tantâ indiſtriæ ac vi-
rium contentione tam ſtrenuè perfecutus eſt, ut de-
cimoquarto ætatis anno, poſtquam ſtudiorû tyroci-
nia in ſcholâ patriâ cum laude depoſuerat, dignus
habitus à viris doctis fuerit, qui poſſet in exteras
Accademias ad uberiorem ingenij cultum ca Aca-
piendam non inutiliter ablegari

dum non inutiliter ablegari. *Pater etiam*
vir doctus, cum pueri docile deprehenderet inge-
nium, & quod ſponte naturæ ad literarum ſtudia
ferretur, indolis ductum noluit remorari, ſed cum
bono Deo Præceptorumq; conſilio amandavit de-
cimoquarto, ut dixi, ætatis anno in Academiam
Helmſtadienſem: cuius recens tunc ſurgentis fa-
mâ paſſim exciti iuvenes eò conſuebant. Ille i-
taq; contulit ſe in hanc Muſarum arcem, non abre-
ptus amore liberius vel licentius iſtic vivendi, nec
deſtitutus illis literarum ſubſidijs, quæ ex ſcholis in
Academiam debent adferri, quæq; planiorem vi-
am ad ipſas artes ac ſcientias ſublimes ſternunt:
ſed inſtructus domi prius bonæ mentis viatico,
quemadmodum ante ſignificavimus, eò facilius ac
felicius reliquum ſtudiorû curſum confecit. Hel-
mæſtadij ergo cum ad tempus ſubiſſet, Philoſo-
phiæ ſtudio totum ſe dedit, publicè diligenter ex-
eorum ore pependit, qui tunc philoſophiam doce-
bant, privatim verò ſedulò recoluit ac ruminavit,
quæ ex ore docentium excepiſſet, & ſic ſe in vita
Academica moribusq; geſſit, ut eius conſuetudo
nemini gravis, omnibus grata & iucunda eſſet.
Helmæſtadio deinceps profectus eſt Vitebergam,
ubi & Philoſophiæ ſtudiû aliasquæ artes porro urſit,
et indiſtriâ ſuam vir A 3 doctis pro & in-
bavit. Vitebergâ recepit ſe in Accademiam

ga recepit se in Academiam Ro-
stochiensem, quæ tunc temporis habebat Davi-
dem ac Nathaniem Chytræos, item Caselium, vi-
ros eruditionis ac ingenij laude toti orbi notos.
Penes hos elegantioris doctrinæ triū viros tunc
stabat literarum honos, hi barbariei & incitiae
vindices ad hūanitatis studia bonæ mentis can-
didatos vocabant. Vnde & noster admiratione
tantorum virorum inflammatus, omnem o-
peram navabat, ut posset in eorum notitiam se
insinuare. Cum itaq; ad illorum hominum a-
micitiam sibi parandam, animi modestia mo-
rumq; svavitate, tanquam duabus conciliatrici-
bus uteretur, facile, ut apertæ sunt bonis Musa-
rum ianua, receptus est in eorum amicitiam: in-
primis interiore Davidis Chytræi familiaritate
fruebatur, qui cum iuvenis indolem non vulga-
rem & ad optima studia propensā propius per-
spexisset, constanter illum deinceps capit amare.
Et hanc Chytræi amicitiam non permutasset ille
quovis auro, cum a tanti viri latere & melior &
doctior semper abiret. Rostochio deinde abijt
Regiomontum Borussiae Academiam. Re-
giomonto discedens per omnem superiorē Ger-
maniam peregrinatus est, non desultoria quadā
levitate, sed ut genium leges ac mores hominum

formas ac statū rerūq; perciperet: ut ex natura

formas ac statū rerūq; perciperet: ut ex natura
riā illā peregrinatione quasi ex vario mercatu
bonorum institutorum materiam sibi compara-
ret, quibus in Rep. ad quam aspirabat, aliquan-
do cum delectu posset uti. Ex superiori Germa-
niā domum reduci Parens voluit manus pater-
nas injicere, & apud se domi retinere, sperans, nec
frustra filium illū olim svave senectutis suæ ful-
crum futurum. Et illam spem ut ratam faceret
parens, honesti matrimonij vadimonio voluit
domi vadari filium. Sed dum res deliberando
profertur, interim evocatoria litera adveniunt,
quibus illi præfectura morum & studiorum prin-
cipis Curlandiae V Vilhelmi offertur. Hac con-
ditio cum non videretur insuper habenda, prius
consilium super ea re exquirat a Chytræo & Ca-
selio domesticis suis oraculis. Illi serio autho-
res esse, ut accipiat conditionem liberali ingenio
dignam: & commendare quoq; Principi profe-
ctum ac studia iuvenis. Sic ille conditionem hanc
alteri nuptiarum conditioni præfert, cogitans
istam alias suo tempore non defuturam. Et ita
per quatuor annorū spatium a studiis fuit Prin-
cipi, duos annos in aulā, duos in Academiā
Rostochiensi. Quantā fide, quantā diligentia
Principis studia per illud tempus ordinavit, fa-
cile mihi quis inde coniecturam faciet, quod ex
quo somnia dimissionis impetrata a Prin. quo
cipe discessit

impetrata a Principe dis-
cessit, nihilominus centum florenos quotannis a
Principe perceperit. Quo Princeps quidem mu-
nificæ ac Heroicæ gratitudinis argumentum dedit,
ille verò præter munus, præclarum industriæ suæ
testimonium tulit. Ex Curlandiâ Rostochium re-
deuntem triplex fors & honor parvo temporis in-
tervallo intercedente excepit, supremæ scilicet in
Philosophia laureæ, nuptiarum ac Professionis. Pri-
mo honore cum ornaretur Rostochij, primum inter
reliquos Magistros ordinis locum obtinuit, nec po-
stremum eruditionis. Sequenti anno qui fuit 1594
vitæ fortunarumq; sociam deus ipsi adiunxit hone-
stissimam ex antiqua & primaria Smidiorum fami-
liâ Virginem, cuius amitam eximium olim Germa-
niæ ornamentum David Chytræus in matrimonio
habuit. Nuptias deductione sponsi in templum
juvenes Principes, vel ut veteres vocabant, Princi-
pes juventutis, qui tum temporis studiorum causa
Rostochij degebant, eximiè condecorarunt. Cum
coniuge sua per duodecim ferme annos sine quere-
la vixit, & ex ea suscepit sex liberos, tres filios, toti-
demq; filias, quorum tres hodieq; superstites, &
una nupta Andreæ Hoiero SS. Theologiæ Licen-
tiato. Anno 1605 cordis sui dimidium coniu-
gem dilectissimam amisit, vel, ut verius dicam,
præmisit. Anno sequenti cum idem 2663 domo præ-
dictis et studijs simul superesse non posset cum bono. Or-

meisticis & studijs simul superesse non posset cum bono. Or-
bono DEO ad secunda vota transivit, sibiq; do-
mum duxit, cui rei familiaris curâ ritè commut-
tere posset, honestissimam virginem Dorotheam
primarij civis Henrici Evers filiam. Ex hoc con-
jugio duo liberi ipsi nati filia filiusq;. Sed ut ad
institutum revertar. Tertius honor qui ipsum
reducem excepit, erat Professio. Nam eodem
anno quo nuptias priores fecerat, Professor Poë-
scos in locum Nathanis Chytræi à Principe Me-
gapolitano Divo Vdalrico declaratus est. Poë-
sin per quinque præter propter annos publicè do-
cuit, quantum potuerit in hac arte, testantur eius
Carmina diversis temporibus scripta editaq;. Et hic Vbsaliæ dum vivebat, solebat interdum
senectutis molestias abstergere scribendo carmine,
idq; tam eleganter, ut sæpe mirari subierit, quo-
modo Musæ quamvis virgines, tamen tam tene-
rè amarent Senem. Deinde Rostochij Eloquen-
tiæ Professio, ad quam non factus sed natus vi-
debatur, ipsi demandata est. Hanc Spartam
quomodo ornarit, malim Academia Rostochië-
sis dicat, quam ego. Sed & hoc satis pro ipso
loquuntur tot Studiosi, qui per eum profecisse
se gaudent, loquuntur etiam Viri primarij, qui
hodie varijs in locis publicas res tractant, quos
ille olim in oratione B. palstra ex Me-
eripuit. Loquuntur pro ipso

Loquuntur pro ipso tot ingenij monumenta, tot Orationes quas vel ipse concinnavit, vel ex ipsius manu ductione juvenes in hoc stadio decurrentes, quorum commodis se maxime impendebat. Sciebat enim Studiorum messem publicam esse, & quae didicisset, non solum se sibi, sed & alijs didicisse. Testantur quoque ipsius industriam quae scripsit in Aphthonij Progymnasmatibus, testatur libellus de conscribendis Epistolis & alia. Cum autem satis perspiceret, Eloquentiae consummatio quantum posceret, & quomodo reliquarum artium planè rudem in adyta sua non admitteret, in aliorum quoque castra transivit, non ut transfuga, sed ut explorator. Ita suam deinceps industriam exercuit in ventilatione Theorematum Politicorum, quae publicè extant, ita Institutiones Juris privatis disputationibus excussit, ita Lutheri nomen & erga Ecclesiam merita vindicavit ac asseruit contra Serrarium praecipui tunc inter Jesuitas nominis. Id quod probat ipsius Lutherus Theosdotos, Apologeticus, & Lutherus Theosdotos triumphans. Sic ille rem literariam sibi publicis ingenij sui fatibus demeruit. In negotijs vero ac rebus Academicis apud Principes expediendis saepe ipsius fidem & operam experta est Academia Rostochiensis: unde et industriam vig. ac prudentiam de & tot documentis perspicuum habetur.

de & industriam, mentis perspicaciam habens, Rectoratus Academiae munus ipsi quoque demandavit, cujus dignitatem eam diligentiam tueri sciebat, quam fiduciam, quo iudicio ipsi creditum erat. Quin & viris Principibus charus fuit, inprimis Ducibus Megapolitanis, Dominis suis Clementissimis: quod sane in non minimam felicitatis parte poni debet.

Principibus placuisse viris non ultima laus est. Sed & Dux Curlandiae Wilhelmus non semel ejus operam usus est in legatione ad Praelustrem Dn. Dn. Philippum Ludovicum Comitem in Hanow. eam legatione feliciter & ex voto sententiaque Ducis sui defunctus est, ad res civiles non ineptus, si hoc solum egisset. Administravit etiam munus Protonotariatus in Dicasterio Provinciali Illustrissimorum Ducum Megapolitanorum per octo annos. Id vero cum decreto Principis mutaret locum alioque migraret & ibi semper praesto esse necesse esset Protonotarios, maluit isti officio renunciare, quam Academicæ functioni aliquam in parte deesse. Quamvis enim ab una parte civilium negotiorum studium ad se vocaret, tamen ab altera parte retrahebat ardor juvandi rem literariam, amorque humanitatis. Nec enim poterat divelli à Musis suis, cum quibus tamdiu tam amicum habuerat. *Commercium adeo studi B 2 o/a inuentis, utilitati, ulla ratione*

la ratione se subducere, animum inducebat suum.
Cum verò Prælustis & Generosus Dominus, Dn.
JOHANNES SKYTTE, L. Baro in Duderof Domi-
nus in Grönsjö & Strömsrum Eques Auratus,
Potentissimi Suetiæ Regni Senator, Regiæ Came-
ræ Administrator, Ubsaliensisq; Academiæ Can-
cellarius Magnificentissimus, superioribus annis,
munificentia suæ erga rem literariam declarandæ
causa Professore aliquem Politices vel Eloquen-
tiæ, Regijs etiam Privilegijs super hac re impetra-
tis, suis sumtibus alere, liberaliq; stipendio in hanc
Academiæ evocare constituisset, & sciret hunc
nostrum veris pretijs æstimare, sciret ipsum Elo-
quentiæ laude excellere, & in hisce castris tot an-
norum stipendia meruisse, sciret in cultu purioris
latinitatis ac politiorum literarum, quas tam forti-
ter contra barbariem hæctenus defenderat, & por-
rò defendere paratus erat, tam tritas aures habere,
Illustris Heros seriò in hoc fuit, ut Ipse prius beni-
gno favore ac munificentia, deinde Academia
hæc nostra fructu talem Virum posset suum facere.
Et res sane commodè cecidit, ut utrique, quod cu-
pijt, obtingeret. Noster verò cum à primis annis
sic edoctus esset, nihil auspiciò nihilq; providen-
ter sine divini numinis auxilio geri, prius se Deo
quam itinere committere voluit et
intercedentib; pro se

quam ratione
bus pro se publicis precibus, quas fortiter ne pa-
censem, divinæ majestati rei summam concre-
didit. Sic fiducia in Deum suffultus directioni di-
vinæ acquievit, vocatus est, accessit. Quam beni-
gnè verò Prælustis Dominus illum exceperit, cum
recens advenisset, quam porrò liberaliter habuerit,
cum in statione suâ collocasset, ipse noster Senex,
dum adhuc vivebat, satis deprædicare, quoties
cæperat, non poterat: liberorum vero animis tan-
tum beneficium nulla dies eximet. Sed & hoc non
parum facit ad existimationem Viri, quod non so-
lum in pretio fuerit apud Illustrum Virum (quod
alias per se satis honorificum est) sed etiam S. R.
M:tem Ipsam, Dominum nostrum Clementissimū
vel solo eruditionis nomine, Regiā suā clementiā
dignatum fuisse nostrum SIMONIUM. Hæc fuerunt
hæc auspicia crescentis Simonij famæ. Antequam
vero ad reliqua ejus studia & extremum vitæ actū
pergamus, ad interiorē vitam & mores ipsius
paulum divertemus, qui quales fuerint, vel ipsa
humanitatis professio facilè indicium faciet. Præ-
cipuè Pietatem omnium Virtutum basin sedulò co-
lebat, eamq; proram & puppim suarum actionum
faciebat. Et meritò. Pietas enim si exulet à Phi-
losophiā vel studiorum doctrinā, potius insaniens
sapientia, quam philoso B 3
si quid in orna commisset

in Deum commisisset, ut erat homo humanæ infirmitati obnoxius, illud deprecabatur à Deo verà cordis contritione & fide. Si per imbecillitatem corporis publicis sacris interesse non posset, domi lectione sacrorum librorum vel pijs meditationibus, horas sacris destinatas transigebat. Reliqui ipsius mores erant planè compositi & mites, qui facile aliquem vel primo congressu in amorem sui pellicerent. Interdum & liberalibus facetiis apud familiares solebat condire sermones suos: nec enim frontem planè Catonianam gerebat: si quid verò triste & morosum ipsi forsan excideret, hoc potius ætatis difficultatibus, quam moribus imputandum erat. Sic vixisse ipsum scimus hoc loco, nec malè vixisse eum alibi si non aliunde sciremus, certè hinc conijcimus: quod Deus ipsum adversis, quæ propria sunt proborum tessera, non semel exercuerit; ille tamen nullis incommodis, Deo ipsum sustentante, succubuit. Et si quando invidiæ quoque stimulos in se expertus est, ut hos evadere veræ virtutis assecla non potest, firmâ animi constantiâ eos superavit, Deo reliqua commendans: odia verò vel iram, si forte ad eam provocaretur, non diu seponibat: sed ipsa facilitas animi ac ratio, non dies quicquid hujus erat, in ipso facile sedabat, ac extinguibat. *Talis fuit in familiari vita. quæbat.*
Quum v. sic apud nos in literaria functione versaretur.

quæbat. *Talis fuit in familiari vita. quæbat.*
apud nos in literaria functione versatus est, ita publice privatimque munia sua gessit, ut Studiosæ juventutis commoda, & vivæ vocis, & scriptorum publicatione sedulo semper procuraret. Declamationibus recitandis, epistolis conscribendis, sermone Latino excolendo strenuè juventutem exerceret. Et quamvis esset confectæ propemodum ætatis Senex, tamen in opere nunquam deficiebat, semper aliquid vel legebat vel scribebat, vel meditabatur: ita vegetum ingenium in vivido pectore virebatque; alacri industria ac integris sensibus; cum aliàs cum corporibus & vigere & deflorescere soleant animi, cum animis labores. Quin & eruditum librum Rhetoricum, cum prope à supremo vitæ fine abesset, conscripsit, in quo præceptorum usum accuratè demonstrat: qui jam sub prælo calens quasi posthumus erit Parentis sui partus. Sic ille ad exemplum Pomponij J. Cti, qui discendi cupiditatem solam vivendi rationem optimam ducebat, etiamsi alterum pedem in sepulchro haberet, tamen addiscere volebat: sic fuit indefessi cum Socrate laboris (qui fertur quarto & nonagesimo ætatis anno scripsisse insignem Orationem, vel potius librum, Panathenaicum dictum) etiam contra *senectutem & decrepitos annos assurgens* fene-

primum vincere nitebatur. Verum enim vero dum
in hisce industriam suam occupat, dum studiis iu-
ventutis promovendis totus incumbit, ecce mor-
bus ingratus sane hospes, sive hostem dicere ve-
lis, ipsum invadit, qui primo quidem impetu
non videbatur aliquid hostile minari, cum pius
noster Senex quamvis lecto affixus tamen cala-
mum & librum interdum posceret, & biduo
postea ex quo cæperat decumbere, gratias in tē-
plo publicè Deo agi pro restituta valetudine
curaret. Sed o spes hominum incertas! Mox
iterum morbus eum corripuit, quem ille tamen
fortiter ac intrepide excepit, & quamvis corpo-
ris vires sensim prosternerentur, tamen animo
bene firmo sibi constitit, etiam ad extremum us-
que spiritum. Morbi cruciatus si qui erant, sum-
ma patientia vicit, nullosq; mortis metu sese per-
rumpi, vel de statu mentis deturbari passus est.
Et cum bene sperare iuberetur ab amicis de me-
liori valetudine, semper ille in Dei manu spes
suas collocabat. *Ut Deus, inquit, volet, illi me to-
tum trado.* Crebro etiam in ore habebat illud
Paulinum: *πολιτὴν μα* nostrum in cælis. unde facile
apparet, interna eius vota nihil a iud spirasse,
quam tædium huius calamitosæ vitæ, & delide-
rium æternæ. Quin & pridie ante discessum
sim suum ex hac vita præea tempore respiciam suum
Catechesin

idum ex hac vita præea tempore respiciam suum
chesin & Preces sacras à puero sibi recitari iun-
quibus pectus suum munire & ad Deum erigere
posset. Hac fide nitens & ad Deum tandem eni-
tens octavo morbi sui die animam suam exhalavit,
tam placidè, ut, tanquam pomum maturum ex ar-
bore sponte suâ decidit, ita vitam suam sine motu
emitteret, & ferme sine mortis sensu moreretur.
Sic ille abiit quò votis ante contendebat, sic ere-
ptus est liberis charissimus Parens, Academiæ cla-
rissimus Professor, nobis collega & amicus singu-
laris. Ereptus est huic Auditorio, huic cathedræ,
hisce pulpitis, quæ sermone ejus suavissimo ante
personabāt, nunc verò voce ejus orba luctum quo-
que suum præ se ferunt, ereptus est inquam Orator
eximius. Sed quid dico ereptus? ille tantum
præcessit, nos eo ordine sequemur, quo supremus
Imperator volet. Non ereptus est nobis omninò,
sed maiore sui parte adhuc superstes est in ingenij
sui monumentis, superstes est in liberis suis: & vi-
vam sui imaginem reliquit in Filio natu maximo,
quem mærore dejectum nunc videmus, & ejus do-
lorem meritò quoq; dolemus. Sed confirmemus
animum, ut Christianos decet: adimat animo æ-
gritudinem omnem consideratio illius gaudij, in
quo nunc versatur, de quo potius ipsi gratulari,
C
quam

quam ^{li} ^{geri} ^{de} ^{ben} ^{ne} ^{ly} ^{quo} ^{do} ^{tr} ^{am} ^{magis} ^{ill} ^{san} ^{cti} ^{te} ⁱⁿ ^u ^{id} ^{em}
invidere, quam gratulari vi-
deamur. Sed extra patriam suam obijt, ossa domi non
legentur. Quid tum postea? quasi non ubiq; locorum
hospites simus. Etiam in patrio solo dum vivimus vel
morimur. Metire patriam tuam totius mundi ambitu,
tamen non patria, sed hospitium tuum est: ac tota
vita nostra quid aliud quam perpetua quædam pere-
grinatio est? perpetua quædam quasi in turbido mari
jactatio, donec in portum æternæ salutis evehamur,
donec in veram patriam quæ in calis est, aliquando
perveniamus: ubi non amplius hospites, sed perpetui
cives erimus, ubi non amplius mutabimus vitæ nostræ
sedem, sed æterno tabernaculo gaudebimus. Huic
patriæ jam ascriptus est beatus noster senex, hujus ve-
ræ Dei civitatis, quam unicè in vita affectabat, jam
indigena est. Verno anni tempore sublatus est, quam-
vis in ætatis hyeme, ut Poëta loqui solent, & evehus
in Paradisum, ubi nunc perpetuum ver agit. Iam li-
beratus est omnibus corporis ac senectutis incommo-
dis, quæ vivum sæpe vexabant: nullos hîc calculi, nul-
los pedum dolores sentit. Hîc integra & inoffensâ va-
letudine utitur, hic pro vitæ hujus molestiis sempiter-
na gaudia capit, pro fluxis stabilia, pro mortalibus
immortalia: & ut verbo dicam, tanta gaudia capit,
quæ verbis non possunt exprimi, quæ planè sunt ^{aperta}
Hisce beati Viri gaudijs faveamus, cum pio voto, ut &
nos ad beatas illas sedes, quando Deo visum fuerit,
ex hoc miseriarum ergastulo placidè ac
tranquillè transferamur.

D I X I,

Memoriæ & honori
Clarissimi atq; Excellentissimi Dn. Magistri
JOHANNIS SIMONII SKYT-
ITANI Oratoriæ P.P. & Ordinarij in
Academia Upsal.
Oratoris laudatissimi & in omni genere disciplina-
rum viri Exercitatisissimi S.

I.

E Loquio doctos inter celeberrime Vates
SIMONI: nostra splendida fama Scholæ.
Siccine discedis nitidæ tersæq; loquela
Docte Magister? Abis siccine delitium?
Spes erat eloquij, te formatore, disertj,
(Nec uana) ut pubi Tullius ora daret.
Iamq; pium fervebat opus: Jam plurima lingua
Excrevere citò, & ditia plectra tua.
Heu sed quàm subito messis populatur in herba:
Quàm brevis heu nostrum subruit hora decus!
Optatum hospitium tibi præbuit hospita tellus,
Hospitis hîc docti nec titubavit honos.
Magna equidem summi & prælustis gratia SKYTTE
Fugiter affecit teq; tuosq; bonis.
Et quas exstruxit Musarum ductus amore,
Baro ades, tibi mox incolere hasce dedit
Fecit et hospitio sacra ^D gratas, gratia opima
inclita terrenis potius ut ista bonis. ^{Fecit}

portio ut ista bonis.
Hæc tua promeruit virtus: virtuteq; tota
Hic tibi, si qua venit, gloria parta venit.
Maximus ille tibi ast calig. soliq; Monarcha,
Pro peregrino, aliud jam *πλίπυμα* dedit.
In coelis *πλίπυμα* tuum: sic Symbola constat,
Haud tremula, ut dextrâ, te posuisse fide.
Grator discessus placidos, portumq; beatum,
Non mors sed vita est sic potuisse mori!
Nempè etiam nobis verè post funera vivis
Omnibus, & vives candidiore notâ!

apponebat
M. SVENO JONÆ Westrog.
Sanctæ Ling. in Acad. Ups.
P.P. & Ordinarius

Vita
Clarissimi Optimeq; de Repub. literaria meriti viri
M. JOHANNIS SIMONII
Carminè enarrata

M. JONA Columbo Poët. Prof.
Quantum defuncto luctus urbs alta Quirini
Eloquij rivo pro Cicerone tulit:
Eloquij tantum decus O torrensq; SIMONI
Upsala cum novit te cubuisse gemit.

Sed

*Sed qd nec gemitu ex pietate nec rivo cabellu ante
Quam dix ex vita surgita clamat Simo*

Quam DEUS ex vita
Summa tuæ calamo vitæ fastigia tangam,
Ne dicar nimio quem saturare libro.
Ut quærenti alicui si fors legit ista vel audit
Qua fiat nostro Carmine vivus eas?
Non mea Phæbæam sectatur Musa Poësin,
Nec fero palladia congrua verba chely.
Sed tamen insipidos quos mitto gutture cantus?
O Lector clara fronte videre velis?
Cum ter quinq; jerant à nato secula Christo
Lustra quibus tredecim cum data, lector erant,
Docte tuo Joachim Pastor Reverende Simoni,
Annaq; de thalamo gratus Janus ijt,
Quando equitare potest ludendo in arundine longa.
Mittitur in patriam portio parva Scholam.
Bis cum septenum juvenis numeraverat annum,
Jam dignus studiis est Academiæ.
Helmstadij fontem phocidos, post Gymnade ad albim
Hinc Rosea demum Regiomonte bibit..
Annis jam gravis atq; animi maturior iisdem,
Egregiè est reliquos tingere doctus aquis.
Ergo datur custos Vilmo, Curlandia curvis?
Quem sua poplitibus nominat ampla Ducem.
Munere post quartum quo cum defungitur annum,
Audi dimissus præmia quanta tulit:
Centum florenos quâ vivis sume quot annis?
Dux inquit, fidei qui tibi testis erunt.
Hujus lustra ferè dum sex compleverat ætas,
Margariden Sn idiam ducit amatque suam.
Hoc anno fatur Dux alter: Jane Roseti
More pœtarum Carmina docta cano.

Ista Simoniades lustram sua mœnora gessit
Ista
Quæ Nassau Githæa ante profectus erat

Metuit

...ante procellus erat.
Mutavit vitæ genus hoc urgente Senatu,
Et Caput celebri cum Cicerone loqui.
Solvitur interea socialis copula letho,
Heu luges viduum tristis Jane torum.
Unde tibi madidi oeu Vitisatoris ab horro
Svavior est omni fructus & uva favo.
Hi sunt Vilhelmus, Laurentius atq; Iohannes,
Hæ sunt Anna, Agnes, Anna Maria simul.
Vulnera conjugij medicat Deus, altera conjux
Munus divinum cum Dorothea datur.
Hoc duo succresunt thalamo, Ioachim simul Anna
Atq; duplex Natos sic Comes octo dedit.
Svavis ei peperit non paucos usus amicos,
Ille fuit magnis curaque amorque viris.
Publica si qua fuit res expediunda, SIMONI
Dicitur, ad magnum tu potes ire Ducem.
In causis Patrio gravibus quandoque Dynasta
Ad reliquos missus venit honore Duces.
Acta bono spacio splendente notavit in aula
Iudicio addictus iudicijque comes.
Sunt mihi (nam nunquam transegit inutilis annos)
Assiduus peperit quæ monumenta labor.
Sensit id Monachus dictus Serrarius, in quem
Ediderat quendam dura flagella librum.
Scripsit ut informes studiosum, scripsit & apta
Ut dare litterulas cum ratione queas.
Scripsit & ut populum theorematâ rite gubernes,
Multaque quæ lentus non memorare volo.
Skyttius in Regis Camera Regnoq; Senator,
Propria quem virtus nobilitate beat.

Gym

*Gymnados Vpsaliæ præfatus Pollio. cuj
Maxima de meritis nomina fama venit*

Maxima de meritis nomina fama venit
Res ita pervolvens in Suetica Regna vocavit
Hunc tanta ingenij fertilitate virum.
Venit & excipitur velut olim in Agenoris aula
Anchisides, charus scilicet hospes adest.
Skyttiâci potuit dominarier ædibus, amplas
Quas studijs Heros in monumenta dedit.
Viveret ut largis è sumtibus inde quotannis
Schyttiaci reditus magna tributa capit.
Vpsaliæ vivens remis velisque studebat
Laudibus has terras amplificare gotas.
Svecica quâ vigeat, scripsit, Respublica forma
Quæ scripsit magnis commemoratq; viris.
Officijs colitur longævi Nestoris instar,
Canities tacitum dogma metumque facit.
Vpsaliæ breviter vixit, longum pietatis
Pulcrumq; exemplum sedulitatis erat.
Optatur superesse diu: cadit ante supinus
Quàm licuit majos enumerare duos.
Ut pietatis amans dum viveret, inde sub ipso
Fine pius, fuerat finis & ipse pius.
Corpus habent vermes in delubroque sepulcrum
Angelicæ surget voce sonante tubæ.
Spiritus æthereos inter sine fine phalangas
Cernendo Jovam gaudia mille bibit.
Supplicat hæc hæres: tibi Maxime Schytte Patrone
Dicere quas grates quasve referre parem.
Nutriste proprijs patrem tua gratia vivum,
Dicere quas grates quasve referre parem.
Ossa senis præsto curas decorasque sepulcro,
Dicere quas grates quasve referre parem.

VIRO SUPRA LAUDEM

Clariss. Excellentiss.

Dn. M. JOHANNI SIMONIO &c.
In fœlicem obitum, abitum, &c.

I.

SONETTO.

*Himè! spento è'l lume; caduto è il fiere
Dell' almo liceo: del sacro Helicon,
La vaghezza, e la leggiadra Corona
Tronco, (ahi crude Parche,) il vostro
Giace pur SIMONIO, del cui valore, (furore
Arte, accortezza, e gran virtù, ragiona
Questo, e quello Hemispero, in ogni zona:
Riuarendolo d' almo eterno honore.
Horsu, Phebo pon l' arco; e voi Sorelle,
Pietose MUSE, ripigliate l' Harpe;
Priego, accordate le Cetre dolenti:
La mesta voce accompagnin le snelle
Lagirme. Lodi, lequali non carpe
L' invida Età, cantiamo in dolci accenti.*

*Sic voce singultiante, Musis
Hetruscis consono
GEORGIUS O. L.
Montanus.*

ALIUD.

HAthenus in nostram satis est Mors ausa iuventam,
Territa nil clarijs quam tulit aspera aquis.
Ad senium fert, ecce, gradum, quod Musica collis
Sicelidumq; nequit cuncta tenere cohors.
Tam cæco Mors cæca petit, figit, ferit ictu,
Cunctaq; ferali falce cruenta metit.
Non hanc purpureo movet atas picta colore,
Non terrent gravitas, ruga senilis, opes.
Omnibus immitis Mors miscet spicula rebus.
Omnia victrici gaudet habere manu.
Ipse vides Helicon timet, & parnassia rupes,
Ipsa timet Pallas, Magnus Apollo timet.
Nil doctum dicesq; juvant augusta theatra,
Nil iuvat in summis vivere posse locis.
Cuncta inclementis rapit inclementia Mortis,
Mortis tela videns Rex, ait: AULA CAVE.
Nostro quis melius dixit, quem morte dolemus?
Victum? nil potuit Mortis ad ausa lepos.
Nostri quæ gravitas fuit? atq; senectæ? dolemus?
Attamen ad Mortis nil valuisse manus.
Felix mente potest qui vitam claudere rectâ,
SAT VIXIT, BENE qui vixit, habetq; polum.

Condolentia ergo f.

I E R E M: Tillrichius Mariab.
Prutenus.

A L I U D.

Patria qui iusto defletis funera luctu,
 Ponite, quaeso, modum fletibus & lacrumis.
 Nil fletus, nil tanta iuvat lamenta sonare,
 Nostrum nil querula voce dolere Patrem.
 Ille cubat, placida fruiturque quiete, receptus,
 Nunc caelo, ridet ludicra vana soli.
 Ille solutus habet curarum gaudia morsu,
 Mortuus hic, inter sidera vivit ovans.
 Non illum Mavors, non classica murmura terrent,
 Non manes vivum quae potuere, petunt.
 Omnia concedens fato Pater Optimus orbi
 Reliquit, capiens gaudia mille poli.
 Ergo qui querulâ defletis voce parentem,
 Cessate, & teneras non lacerate genas.
 Aeterni patius perpendite corda Parentis,
 Nescia relictos linquere fida lares.
 SKYTIA, vos moneo dextrâ perpendite mente,
 Nobis exhibeat quem, Domus Ampla, Patrem.
 Vera fatebor enim, ceu patria fata dolorem;
 Sic portant horum gaudia corda Patrum,
 Illius ac exempla docent & signa favoris;
 Verba huius nostri cor superare patris:
 Fidite,
 Fidite ait, iustum non amiche parentem
 Non itis, exhibeo me, domus orba, Patrem

Non itis, exhibeo me, domus orba,
 Ne vos conturbet, ne frangat funus, adibo,
 Affectu ad vestros me comitante lares.
 Vester ego Pater ipseus ero, dabo funus arenâ
 Patris, vos patrio semper amore colam.
 Fidite nunc, tantum fracta & cervice parentem
 Suscipite, aeternus quem dedit ille parens.
 Dicite: defuncti, requiescite membra, parentis,
 Fidite quibus superi substituere Patrem.
 Vos animis ergo gratis venerabimur usque
 Vos praesens aetas postera vosque canet.

Scribebam filius moestissimus

WILHELMUS SIMONIUS.

A L I U D.

Cessabant Boreae depulsis frigora flabris,
 Cunctaque ridebant gramine, flore, comis.
 Oebalios tantum Zephyrus spirabat amores,
 Errabat laetum laeta per arva pecus.
 Jam quoque de nostro cedebat pectore torpor,
 Pigraque flammidulus corda subibat amor.
 Corda subibat amor Misaram florea tempo
 Misere, et non culta aere iugi

Vos, conjunx thalami consorte, domusq; parente,
 Orbatae tetricas pellite tristitias.
 Pellite, nam nullo revocantur funera planctu,
 Nec postliminio vita peracta redi.
 Ipse quidem patriam repetit non corpore terram:
 Terra sepulturas quaelibet apta gerit.
 Quandocunq; volunt, superis parere necesse est,
 Quis Fato, fatuus sit nisi, bella movet?
 Non est hic vester consumptus morte JOHANNES,
 Ceu Phænix vitam funere qui renovat.
 Vitâ namq; brevi, quamvis canente senectâ,
 Unâ perpetuas emerit ipse duas.
 Mens agit æthereâ nunc sede recepta secundam,
 Vitam: Fama solo, tertia vita, viget.
 Jam Mausolei cedant cava saxa sepulchri,
 Cedant excelsi Pyramidum tumuli.
 Cedat Sarcophagus factus Chernite Darij,
 Ævi qui longum sustinet invidiam.
 Hic multò meliora sibi monumenta paravit,
 Nam calamus & linguâ secula multa ferent.

Iusti doloris
 va cor nscriptum
 O L A O imine Gorg N I S Bâat
 fluit lacr ense.

SCHERLING ROSINHAKE

EPISTOLA CON- SOLATORIA,

*Ad juvenem-virum virtute & genere
 Nobilissimum*

DN. IOHANNEM DRAKE,

Propter obitum parentis sui, Generosi &
 Nobilissimi Viri,

Dn. AXELII DRAKE de Jncorp & Jylleredh
 Westrogotiæ quondam Gubernatoris amplissimi
 vehementer afflictum,

Scripta Holmiæ 7. Mart. Anno 1632.

HOLMIÆ,

Typis Ignatij Meureri,

ANNO M. DC. XXXII.